

שיחת השבוע

חב"ד
כל הלב לכל אחד

יוצא לאור עלידי
צעירי אגודת חב"ד - המרכז
עורך: מנחם ברוד
יו"ר: הרב יוסף יצחק אהרונוב

יש חדש

נערכים לפורים

צעירי חב"ד נערכים למבצע הגדול של הבאת שמחת פורים להמוני בית ישראל. תשומת לב תיוחד להבאת שמחת החג לשלושת אלפים משפחות של אלמנות צה"ל ונפגעי הטורף. כל משפחה כזאת תזכה בפורים לביקור מיוחד של נציגי חב"ד, שיביאו לה משלוח מנות מהודר וישמחו את ליבה. כמו כן יזכו צעירי חב"ד במצוות החג את כוחות הביטחון, מאושפים במרכזים הרפואיים, קשישים, אסירים וכו'.

מאחורי המסכות

צעירי חב"ד הוציאו לאור לקראת פורים את החוברת "פורים - החג שמאחורי המסכות" - כל מה שצריך לדעת על פורים. בחוברת, הצבעונית והמהודרת, מוגש הרקע ההיסטורי של פורים, תיאור מהלך האירועים המסופר במגילה, משמעות החג, הלכות החג, וגם סיפור על פורים בלתי נשכח. החוברת כתובה בלשון בהירה ושווה לכל נפש. להשיג בבתי חב"ד.

משתה חסידי

ארגון **אשנב לחב"ד** מקיים ביום פורים ("ד באדר, 24.2) משתה מיוחד שיכלול קריאת מגילה וסעודת חג מפוארת. להקת חסידיקא תגיש הופעה מלאה ומשמחת. ההשתתפות מותנית בהרשמה מראש. טל' 052.6565190.

זמני השבוע

ניו יורק	דטרויט	מיאמי	לוס אנג'לס
5:12	5:46	5:56	5:18
6:12	6:48	6:49	6:15

294 בתי חב"ד מוקד חב"ד
לשירותכם *3770

כתובת המערכת: ת"ד 14 כפר חב"ד 60840
טל' 972-72-2770100 • פקס 972-3-9606169
www.chabad.org.il • chabad@chabad.org.il
אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

לשמוח בלי להתבלבל

בני אדם יכולים להתהולל לילה שלם, אבל אין בזה שמחה של ממש. איך מבחינים בין התהוללות ובין שמחה אמיתית?

שמחת פורים. כשאנחנו שמחים באמת (ציור: בוריס שפירו)

פוגע בזולתו ונהנה ללגלג עליו. בהקשר זה כדאי לזכור ששמחה לאיד איננה באמת שמחה.

ראו איך אנחנו חוגגים את היום השמח ביותר בלוח השנה היהודי - פורים. שתיים ממצוותינו החשובות של היום הזה הן 'משלוח מנות איש לרעהו' ו'מתנות לאביונים'. זה ביטוי של שמחה אמיתית - לשמח את חברינו וידידינו ולהביא תחושת שמחה גם לאביונים שבנו. כי כשאנחנו שמחים באמת, אנחנו רוצים שהשמחה תחלחל גם למעגלים רחבים יותר סביבנו.

זהירות, אלכוהול

משנה זהירות יש לנהוג בשימוש באלכוהול. אמירת 'לחיים' היא דבר גדול. "נכנס יין, יצא סוד", אמרו חז"ל, ומשמעות הדבר ששתיית משקה משכר בכוחה להוציא ולגלות דברים פנימיים ונעלים. אמירת 'לחיים' גם מקרבת בני אדם זה לזה, בבחינת "גדולה לגימה שמקרכת". בפורים מצווה להתבסס 'עד דלא ידע', משום שעלידי שתיית יין אפשר להגיע לדרגה גבוהה ביותר.

אבל דווקא העוצמה הגלומה בשתיית משקה משכר מחייבת לוודא שהיא מופנית לאפיקים חיוביים ולא חלילה למחוזות הרסניים. וחובה גם לשמור על הגבולות ולא להפריז בשתייה.

שמחה אמיתית מרוממת את האדם לגבהים עצומים, ולכן חשוב לשאוף אליה ולשאוב מעוצמתה האינסופית. השמחה גם פורצת גבולות, ובכוחה נפרוץ את חומות הגלות ונוכה לגאולה האמיתית והשלמה.

אווירת ימי הפורים כבר מרחפת בחלל, אבל האומי נם אנחנו יודעים כיצד לשמוח? לא כל מה שמכונה 'שמחה' הוא באמת שמחה. מי שחושב ששמחה פירושה קלות ראש ו'לקיחת החיים בקלות' - טועה. שמחה אמיתית איננה השתטות, מתיחות, מעשי קונדס על חשבון הזולת או סתם התפרקות.

תורת החסידות מבחינה בין שמחה ובין התהוללות, והיא מדגישה שבין השתיים מבדיל חוט שיערה דק. שמחה היא הדבר הנעלה ביותר, הטהור ביותר, הקדוש ביותר, ואילו התהוללות היא דבר שלילי ומזיק. אבל פעמים רבות אנחנו מתקשים להבדיל ביניהן, ואז במקום שמחה חיובית עלולים לגלוש להתהוללות ריקנית.

המבחן: ההתייחסות לזולת

השמחה היא עניין רציני ביותר, גם בשעה שהיא מתפרצת בריקוד סוער. תחשבו על התחושה שממלאת אותנו בעת שמחה אמיתית. למשל, כשנולד לנו ילד או נכד, כשאנחנו מכניסים בן או בת לחופה, כשאנחנו זוכים לחנוך בית חדש, כשזכינו במשרה שרצינו בה. זו תחושה של אושר פנימי, של התרחבות הנפש. בשעה כזאת יש רצון אמיתי לשמוח, לשיר, לרקוד, כביטוי לשמחה הפנימית.

לעומת זה, התהוללות אין מאחוריה שום תוכן ממש. בני אדם יכולים להתהולל לילה שלם, אבל אין בזה שמחה של ממש. בעצם זה סוג של בריחה. בתוך ליבם 'חוגגים' חשים ריקנות, והם מנסים לחפות עליה באלכוהול ובהשתוללות שלוחת רסן.

אחת הדרכים להבחין בין שמחה ובין התהוללות היא לבדוק את התייחסותנו לבני אדם אחרים. אדם השמח באמת חש רצון לשמח את מי שמצוי בסביבתו. הוא משתוקק שעוד בני אדם ישמחו עמו. לעומת זה, מי ששרוי בהתהוללות

כשה'שועל' חוזר לקודש הקודשים

עצמו שהירידה הרוחנית אינה גדולה וכי הוא מוסיף להיות קשור בקב"ה. אבל ברגע שנוגעים ב'נקודת היהדות' אין הוא יכול עוד להטעות את עצמו, וכאן הוא מתעורר בכל התוקף שלא להיפרד מהקב"ה.

לפעול ולא לבכות

זו משמעות תשובתו של רבי עקיבא לחבריו: עד עכשיו היה אפשר לחשוב שסיבת הגלות היא החולשה הגשמית של היהודים מול עוצמתם הצבאית של הרומאים, אבל עכשיו, כשרואים "שועל יוצא מבית קודש הקודשים", דבר שאינו שייך כלל לפעולתה של מלכות רומי - מבינים שיד ה' עשתה זאת, והדבר יעורר את פנימיות נקודת לבכם לשוב אל ה'.

ועוד דבר אומר להם רבי עקיבא: "מפני מה אתם בוכים?!". מה התועלת בבכי? צאו לרחוב והשפיעו על יהודי הנמצא בחוץ להתקרב אל ה', עד שתשיבו אותו אל ה' ותורתו ותכניסו אותו אל 'בית קודש הקודשים'.

(תורת מנחם כרך מב, עמ' 208)

לי מקדש ושכנתי בתוכם". הם זכרו שבליבו של כל יהודי קיים מקדש רוחני, וכי החורבן אינו אלא בבית-המקדש הגשמי. 'בית המקדש' הרוחני שבכל יהודי, ובמיוחד 'קודש הקודשים', נקודת היהדות - עומדים בשלמותם, ושום צר ואוייב אינו יכול לפגוע בהם.

סימן מעודד

אך פתאום ראו שועל יוצא מקודש הקודשים. השועל מוגדר 'פיקח שבחיות'. הוא מסמל את החכמה בתחומים הארציים והגשמיים. אמנם זו חכמה שיש בה צורך, אבל רק בשעה שעוסקים בענייני העולם. כאן הם רואים שהחכמה הזאת חדרה לקודש הקודשים, ועד שה'שועל' מנצל את קודש הקודשים לצרכיו. מחזה זה הביא אותם לידי בכי.

אולם דווקא המראה הזה גרם לרבי עקיבא לצחוק ולשמחה. וכך אמר להם: "לכך אני משחק" - דווקא המראה הזה מעודד אותי ומשמח אותי. כל עוד אין נוגעים ב'נקודת היהדות' של יהודי, הוא יכול לשכנע את

בציווי על עשיית המשכן אומרת התורה: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". מדייקים חז"ל: "בתוכו לא נאמר, אלא בתוכם". מכאן למדנו שהמשכן מצוי "בתוך כל אחד ואחד מישראל". כלומר, הקב"ה משכין את קדושתו לא רק במשכן הגשמי, אלא גם בליבו של כל יהודי.

על בסיס זה תובן השיחה בין רבי עקיבא לחבריו, כאשר עלו לירושלים, וראו שועל יוצא מבית קודש הקודשים. הגמרא מספרת שלמראה השועל החלו חבריו של רבי עקיבא לבכות ואילו הוא צחק.

סיבת הבכי

על מה ולמה פרצו החכמים בבכי? הלא הם ידעו שהיה חורבן של בית-המקדש, והם אף קרעו את בגדיהם כשהגיעו להר הצופים וראו את בית-המקדש בחורבנו. מה היה במראהו של השועל היוצא ממקום קודש הקודשים שגרם להם לבכות?

אלא שהחכמים ידעו שהקב"ה אמר: "ועשו

אמרת השבוע

תרומת העדה

רבי אברהם מסלונים היה מתלמידי רבי משה מקוברין ושימש ראשי-שיבה בסלונים. אחרי הסתלקות רבי משה באו רבים מתלמידיו ונעשו חסידיו של רבי אברהם.

פעם אחת שאל הרב יצחק אייזיק, רבה של סלונים, את רבי אברהם: "הלוא אנחנו מכירים אותך כאחד האדם, ואיך פתאום אתה נהפך לצדיק וקדוש?".

השיב רבי אברהם: "התורה קובעת שאם יהודי לוקח תבואה פשוטה ומפריש אותה לשם תרומה, התבואה הפשוטה נעשית קדושה. כך כשעדה מישראל מפרישה יהודי מקרבה וקוראת לו 'רבי' - בעצם ההפרשה הזאת חלה עליו קדושה".

פתגם חסידי

"נאמר בנביא: 'כי בשמחה תצאו ובשלום תובלון' - על-ידי השמחה אפשר לצאת מכל הצרות שבעולם" (רבי חנוך-העניך מאלכסנדר)

תרומה | מאת הרב אליעזר ברוד

מן המעיין

נדבת הלב עצמו

יש יהודי שרוצה לתת, אך למרבה הצער אין ידו משגת ואין בכוחו לתרום אלא את ליבו ורצונו הטוב - אף זה ייחשב כתרומה; אף זאת צדקה היא.

(כנפי נשרים)

לשתף את הכלל

ודאי לא חסרו באותם ימים מבין בני-ישראל שלושה או חמישה אנשים שהיה ביכולתם לשאת בכל ההוצאות של הקמת המשכן, אבל הקב"ה רצה ש"כל איש אשר ידבנו לבו" - שכולם יהיו שותפים במצווה הגדולה. שכל האנשים והנשים יהיה להם חלק בהקמת המשכן.

(לקוטי דיבורים)

המתרים תורם

מי שיוצאים להתרים אחרים למטרות צדקה חייבים קודם כול להיות נדיבי לב בעצמם, שלא יהיו רק לוקחים אלא גם נותנים. לפני אנשים כאלה יש לבריות דרך-ארץ, ואין מסרבים להם.

(ספר הדרוש)

היד קרובה אל הפה

זהו שנאמר (איוב כ"ט) "שְׁרִים עֲצָרוּ בְמִלִּים,

יְכַף יְשִׁימוּ לְפִיָּהֶם". כף היד צריכה להיות קרובה לפה. לצד דברי השכנוע שאדם פונה בהם אל זולתו כדי לשכנעו שהוא ייתן, גם ידו צריכה להיות נדיבה ונותנת.

(מאוצרנו הישן)

למצוא את הגישה

יהודי הנודב מממונו לדבר שבקדושה נותן זאת בכל ליבו. צריך רק למצוא את הגישה המתאימה לעורר אותו, ואז כל אחד ואחד נותן כפי יכולתו, מי זהב, מי כסף ומי נחושת.

(הרבי מליובאוויטש)

אדם זך וברור

"ויקחו לי תרומה", ועל-ידי פעולה זו יתרומם ויתגדל שמו של הקב"ה. "מאת כל איש" - רק מי שהוא 'כולו איש' מסוגל לפעול הרמה והגדלה זו. ומיהו כולו איש? - "אשר ידבנו לבו", אדם זך וברור לאביו שבשמים.

(אור תורה)

הרגשת מצב הזולת

גם מי שנותן צדקה לעני ביד רחבה, אבל חסרה אצלו הרגשת מצב זולתו, הרי זה בבחינת "שופך דמים".

(הבעל-שם-טוב)

שיתוק מסתורי

בהלה בביתו של ר' זלמן הגביר. הוא תכנן להשכים קום באותו בוקר ולמהר לצאת לדרך. עסקות רבות המתינו לו, והוא רצה להספיק לבצע את כולו. אך כשהתעורר משנתו חש כי אין בכוחו להזיז איבר, כאילו כבלו אותו למיטתו באזיקי פלדה. האיש נעשה משותק.

עושרו של ר' זלמן היה שם דבר באיפול, עיר מגוריו, ובסביבה כולה. הוא היה סוחר רוזי, אשר מעולם לא החמיץ הזדמנות לעסקה טובה. את הונו צבר בעשר אצבעותיו. הוא גם ניהל בית יהודי כשר, חניך את בניו לאהבת התורה, ואף קבע שיעורי תורה יומיים.

אולם ככל שהיה עושרו גדול כן גדולה הייתה קמצנותו. פעמים רבות התדפקו על דלתו משלחות התרמה בעבור ישיבות, הכנסת כלה, פדיון שבויים וכדומה, או סתם יהודים קשי יום שהתחננו לעזרה, והוא סגר את הדלת בפני כולם.

במרוצת השנים ידעו הכול כי האיש אינו נותן פרוטה לצדקה. הבריות נמנעו מלבוא אל ביתו, והוא כונה בפייכול 'זלמן הקמצן'.

עתה השתנה מצבו באחת. פתאום אינו יכול לזוז ממיטתו, ובודאי אינו מסוגל לנהל את עסקיו כמקודם. זוגתו ושני בניו הריצו אליו את טובי הרופאים, אך הכול היה ללא הועיל. לרופאים לא היה הסבר לתופעת השיתוק המוזרה שפקדה את האיש.

הבינו הבנים כי רק ישועה ניסית עשויה לעזור לאביהם. הם נזכרו כי בעבר היה אביהם נוהג לבקר אצל רבי יחיאל מיכל מזלוצ'וב. ביתניים נסתלק רבי יחיאל מיכל, ואת מקומו מיילא בנו, רבי יוסף מיאמפולה.

יצאו שני האחים ליאמפולה, והעתירו לפני רבי יוסף להתפלל לרפואת אביהם. הרבי התעטף בשתיקה ואמר כי הוא רואה דינים קשים על אביהם. לאחר הרהור אמר: "לכו למז'יבוז', אל מחותני רבי ברוך, ובקשו ממנו שיתפלל גם הוא בעד אביכם".

מיהרו השניים לצאת למז'יבוז'. גם שם שטחו את בקשתם בלב נשבר והתחננו לפני הצדיק להתפלל על אביהם, והוא אכן הבטיח להם כי יתפלל בעד החולה. שמחו בני הגביר והחליטו לחזור לביתם.

עברו כמה שבועות, אך שום שינוי לא חל. הגביר הוסיף להיאנח ולהיאנק

על מיטתו, כולו מדוכא ומתוסכל.

שוב יצאו השניים ליאמפולה ושפכו את מר ליבם לפני רבי יוסף. דממה השתררה בחדר, הצדיק שקע במחשבות ולבסוף אמר: "מכיוון שאגם תפילתי וגם תפילת מחותני לא

הועילו, אין זאת אלא שהקטרוג גדול ביותר, וצריך זכות גדולה לבטלו".

שוב הרהר מעט ואמר: "בעוד כמה ימים, בכ"ה באלול, יחול יום ההילולא של אבי. לרגל ההילולא יבואו צדיקים רבים ליאמפולה, להשתטח על קברו.

לומדים גאולה מאת מנחם ברוך

נחמתם של ישראל

המשכן שבנו בני ישראל במדבר נבנה מעצי שיטים. אלה היו קרשים גדולים למדי, כפי שהתורה מפרטת את מידותיהם (שמות כו, ט): "עשר אמות אורך הקרש, ואמה וחצי האמה רוחב הקרש האחד". נשאלת השאלה, מניין היו לבני ישראל במדבר קרשים כאלה?

רש"י שואל שאלה זו, ומביא תשובה ממדרש תנחומא (שמות ט): "יעקב אבינו צפה ברוח הקודש שעתידין ישראל לבנות משכן במדבר, והביא ארזים למצרים ונטעם, וציווה לבניו ליטלם עמהם כשיצאו ממצרים". ואכן, כך משמע גם מפרשת ויקהל, שם מתואר הביצוע בפועל של המשכן, והתורה מספרת שאת עצי השיטים הביאו "כל אשר נמצא איתו עצי שיטים". הרי שהעצים היו ביד בני ישראל עוד במצרים, ומי שהיו לו העצים האלה נטל אותם איתו.

משמעות הדבר היא שיותר ממאתיים שנה קודם שעבוד מצרים דאג יעקב אבינו להביא ארזים למצרים, לטעת אותם שם, ולצוות את בניו שעם צאתם ממצרים – ייקחו את העצים הללו עמם, כדי שישמשו אותם להקמת המשכן. הדבר מעורר פליאה, הלא גם בהיותם במדבר יכלו לקנות עצים מסחורי הגויים, או לשלוח שליחים ליער הקרוב ולהביאם משם (כפי שסבורים כמה פרשנים)?

ארזי התקווה

מסביר הרבי מליובאוויטש (לקוטי שיחות כרך לא, עמ' 142) שבמעשהו זה של יעקב הסתתרה כוונה עמוקה: הוא ביקש לתת ביד בניו נחמה, שבכוחה יוכלו לשאת את סבלותיה של הגלות הנוראה. לא היה דיי להם בהבטחה המילולית "אנוכי אעלך גם עלה" (בראשית מו, ד). הייתה להם נחמה ממשית בדמות עצי השיטים שיעקב הביא למצרים. הם ראו את העצים האלה וזכרו את ההבטחה על הגאולה ועל בניית המשכן באמצעות אותם עצים.

כלומר, עצי שיטים לצורך עשיית המשכן עצמו היו יכולים להשיג גם בדרך אחרת, אבל כדי שתהיה נחמתן של ישראל – הביא יעקב אבינו ארזים ונטעם במצרים, כדי שבמשך כל זמן גלות ושעבוד מצרים יהיו לנגד עיניהם עצי הארזים שנטע יעקב אביהם, על מנת שייטלום כשיצאו למצרים. הרי שעצי ארזים אלה מסמלים וממחישים את גאולתם של ישראל.

בדברי המדרש יש הדגשה חשובה, שיעקב הביא את העצים למצרים. הוא לא הסתפק בנטיעת ארזים במצרים, אלא הביא עמו את השתילים מארץ ישראל. דבר זה מחזק את הנחמה והעידוד, כאשר בני ישראל רואים בעיניהם את הארזים שהובאו מארץ ישראל, המבשרים להם כי הם עתידים להיגאל.

יש להוסיף שהדגשה יתרה על הנחמה אנו מוצאים גם במקורו של פירוש זה – רבי תנחומא, מלשון תנחומין. זוהי הנחמה שבה מנחמים את עם ישראל השרוי בגלות, שיראה בעיניו את העצים שמהם ייבנה המשכן בבוא העת.

צדיקים כארזים

גם בגלות הזאת הקב"ה נותן לנו נחמה מעין זו. הארזים של ימינו הם הצדיקים שבכל דור ודור, כפי שאמר: "צדיק כתמר יפרח כארז בלבנון ישגה". הצדיקים הללו, שהם למעלה מהגלות, מונעים מעם ישראל לשקוע בהויית הגלות, ומעוררים את ליבו לגאולה.

ומכאן באים לענין של נחמה גם בנוגע לגלות הנוכחית: כאשר שרויים בחשכת הגלות, בחושך כפול ומכופל של עקבות משיחא – אומר רבי תנחומא, מנחמם של ישראל, שאין להתפעל מחשכת הגלות, מכיוון שידועים שהתכלית והמטרה היא "לבנות משכן במדבר", היינו לעשות ממציות ה'מִדְבַר' משכן ומקדש לו יתברך, דירה לו יתברך בתחתונים.

עד לקיום הציווי "ועשו לי מקדש" כפשוטו, בבית המקדש השלישי, שבו יתגלה גם המשכן שעשה משה, משכן המדבר, בבוא הגאולה האמיתית והשלמה על-ידי משיח צדקנו, יבוא ויגאלנו תיכף ומיד ממש.

בניהם יהיה גם רבי מרדכי מנשכיז. זו תהיה שעת הכושר לבקש ממנו להתפלל לרפואת אביכם. הישארו אפוא ביאמפולה עד יום ההילולא".

מיד כשבא לעיר רבי מרדכי מנשכיז ניגשו אליו רבי יוסף מיאמפולה ורבי ברוך מז'יבוז', מלווים בשני בניו של ר' זלמן הגביר, וביקשוהו להתפלל בעד האיש. רגעיים ארוכים הביט בהם הצדיק מנשכיז ואחר כך שאל: "האם אביכם נוהג לתת מכספו לצדקה, לעניים ולנצרכים?".

לשאלה כזו לא ציפו השניים. תחילה כבשו את פניהם בקרקע. רבי מרדכי המתין לתשובתם, והשניים נאלצו להודות בשפה רפה כי אכן אביהם מתקשה לתת מממונו לאחרים.

"אם כן", אמר הצדיק מנשכיז, "סעו בחזרה לביתכם ושאלו את אביכם אם הוא מקבל עליו מהיום והלאה לתת מהונו לצדקה, לכל הפחות מעשר. אם יסכים, מבטיח אני לכם כי יתרפא במהרה ויחזור לצעוד ברגליו ולהשתמש בידיו כאחד האדם".

מעודדים יצאו האחים מן החדר. בעודם עומדים בחצר קרא הצדיק למשמשו ואמר לו: "קח מעט 'שיריים' משולחני ואת המקל שאני נושא עמי, ולך עם בני הגביר. סע עמם אל בית אביהם. כאשר תשמע כי הוא מסכים לדרישתי, תן לו לטעום מן 'שיריים' שבידך, ואת המקל תיתן בידו כדי שיוכל לקום. לאחר שיעמוד על רגליו אמור לו כי אני מבקש שיבוא מיד ליאמפולה, שכן אני ממתין לו כאן".

תקופת מחלתו הארוכה של ר' זלמן הגביר שברה את ליבו האטום. כאשר שמע את דברי הצדיק קיבל עליו לתת מעשר לצדקה מכל הכנסותיו. אריאז הגיש לו משמשו של הרבי את 'שיריים' והמקל, וראו זה פלא, לא עברו רגעים אחדים ור' זלמן היה מסוגל להניע את ידיו ורגליו, ולאחר מכן אף לעמוד וללכת. כאשר חש כי כוחותיו שבו אליו, יצא לדרכו ליאמפולה כפי שנתבקש.

השמועה על הנס הגדול שנעשה לגביר עשתה לה כנפיים, ורבים באו לחזות בפלא במועיניהם. הצדיק מנשכיז הושיבו במקום של כבוד מול כל הנוכחים ושאלו שוב: "האם אכן קיבלת עליך לפזר מהונו לצדקה?". ר' זלמן השיב הן חדימשמע.

"אם כן", המשיך הצדיק, "אין זה נס שנרפאת. הלוא גמרא מפורשת היא (בבא קמא יז) הדורשת את הפסוק 'אשריכם זורעי על כל מים משלחי רגל', ש'אין זריעה אלא צדקה'. כמוכן נאמר כי ממונו של אדם מעמידו על רגליו. מכאן שנתנית הצדקה בכוחה להמציא מזור ורפואה לרגליים".

איש בעל פרוטזות זהב

ולשקוע בצרותי, או להשתקם ולפתוח דף חדש בחיי. בחרתי באפשרות השנייה". כעבור שנה חזר למפעל, כחלק מהליך השיקום.

חשיפה למצוקה

בשלב מסויים נחשף למצבן הקשה של משפחות נזקקות, ונחרד. "ראיתי משפחות המתגוררות בתת-תנאים", מספר מרציאנו. "במבט מבחוץ נראה שהכול בסדר, אבל כשאתה נחשף למצב האמיתי, אתה מגלה באילו תנאים נוראים אנשים חיים. התחלתי לסייע לאותן משפחות, ובהדרגה גדל מעגל הנזקקים".

הוא פנה אל משרד הרווחה בבקשה להעביר אליו רשימה מסודרת של משפחות נזקקות. "הבנתי שאם לא אקבל רשימה מגורם מקצועי, שישנן את הפניות, אקרוס". בהמשך החל להיעזר גם בארגון החסד 'כולל חב"ד'.

יקיר העיר

מרציאנו אורז בעצמו את סלי המזון, עם עוד שני מתנדבים. "לפני כשבעים קיבלתי עדות מוחשית לחשיבות מפעלנו. סיכמנו עם המשפחות שיבואו בערב לביתי, לקבל את הסלים. זה היה ערב גשום במיוחד, והייתי בטוח שאיש לא יבוא. חזרתי מתפילת ערבית וראיתי יותר ממאה בני אדם עומדים בגשם שוטף, מחכים לבואי. לא

הוא איבד את שתי כפות ידיו, וכדי לאחוז דבר מה הוא נזקק לפרוטזות מיוחדות, אבל נכותו אינה מונעת ממנו לתרום לחברה ולהתנדב. דוד מרציאנו מהקריות הקים ארגון חסד, שמספק חבילות מזון למאות משפחות נזקקות באזור, והוא הרוח החיה בארגון.

"לכאורה צריכים לעזור לי, אבל אני מרגיש חובה לעזור לאחרים", הוא אומר בשעת הכנסת בקבוק שמן ואריזת קמח לארגו. "נכון, יש לי מגבלה, אבל אני לא עוצר, אלא ממשיך הלאה ועושה כל שביכולתי כדי לסייע לאחרים".

פיצוץ במפעל

מרציאנו, עוד מעט בן שישים, נולד במרוקו. בהיותו בן שלוש עלה לארץ. "ניצלו את התמימות שלנו והכניסו אותי לבייתספר לא דתי, אף שהיינו משפחה שומרת מצוות", הוא אומר בעצב. בצה"ל שירת שמונה שנים, במשמר הגבול ובחיל האוויר. באותה עת התקרב למסורת עליידי בית חב"ד בעכו. "היה לי בסיס של ידע בבית, ואט-אט השלמתי פערים. למדתי עוד ועוד והתקדמתי בשמירת מצוות", הוא מספר.

לאחר שהקים משפחה החל לעבוד ברפא"ל (רשות לפיתוח אמצעי לחימה). יום אחד נערך ניסוי במפעל, התחולל פיצוץ והוא נפצע קשה. "בפציעה איבדתי גם את כפות ידיי", הוא אומר. "עמדו לפני שתי אפשרויות - לעצור הכול

פינת ההלכה

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי עומר

פורים במוצאי-שבת

שאלה: מה הן ההלכות המיוחדות כשפורים חל במוצאי-שבת?

תשובה: תענית אסתר, שחלה בכל שנה ב"ג באדר, מוקדמת השנה ליום חמישי, שהרי אין צמים בשבת (אלא ביום הכיפורים שחל בשבת), ואין מרבין בתחנונים בימי שישי מפני כבוד השבת.

לא ראוי לערוך ביום הצום 'מסיבת פורים' בגניי הילדים ובבתי-הספר.

מי ששכח לצום ביום חמישי - יצום למחרת, ביום שישי.

אין להביא את מגילת אסתר לבית-הכנסת בשבת, אפילו במקום שיש בו עירוב, מפני שאסור להכין דברים משבת ליום חול, אפילו בטרחה מועטת.

במנחה של שבת אין אומרים 'צדקתך', מכיוון שאין אומרים תחנון בערב פורים במנחה.

במו ידיו. מרציאנו (צילום: ישראל ברדוגו)

האמנתי למראה עיניי", הוא מספר.

מטבע הדברים, לקראת החגים המלאכה מרובה יותר ומרציאנו נערך בהתאם. מניין התקציב? "אני מגייס הכול לבד", הוא משיב. "אין לי שום משרד יחסי-ציבור, והתרומות מתקבלות מאנשים טובים שרוצים לסייע". גם התגובות זורמות ללא הרף. "נשלחים אליי כל הזמן מכתבי תודה מרגשים. המכתבים האלה נותנים עידוד להמשיך במלאכה". לפני כמה שנים זכה בתואר 'יקיר הקריות'. "הופתעתי, לא הבנתי מה רוצים ממני בכלל", הוא אומר בצניעות.

ברכות וישועות

רבים נושעו מברכותיו הקדושות של הרבי מליובאוויטש

גם כיום אפשר לעלות ולהשתטח על 'הצינן' הקדוש של הרבי, ולשלוח מכתבים ל'צינן' לבקשת ברכה.

ohel chabad lubavitch, 226_20 Francis

Lewis Blvd. Cambria Heights, N.Y 11411

Tel: 1-718-723 4545, Fax: 1-718-723 4444

www.ohelchabad.org

חדש: סודות הגאולה

כל מה שצריך לדעת על הגאולה וביאת המשיח

דמותו של המשיח • תהליכי הגאולה • מה יהיה בימות המשיח • תחיית המתים • ועוד

ספר מרתק, מאיר עיניים, כתוב בסגנון קולח ובהיר, ניקוד מלא

להזמנות: טל' 1-718-6041020

